

— Ще имамы повече отъ колкото мислите. Богатъ ли сте?

— Като благороденъ, който има повече гордость нежели доходъ. На младини бѣхъ много щедръ; и ако не бѣше ношъ не ще ми направяхте подобно пытанье.

— Добръ прочее; азъ имамъ честиа да съмъ богатъ. Съ паритѣ сичко са извършва. Оставѣте да дѣйствамъ азъ; ще намѣрихъ рѣцѣ повече отъ колкото трѣбать.

— А! разумѣвамъ. Ще са отнесете до проклетото онуй братство на Гардунята, което опустошава града съ кражбытѣ и съ убійствата си; но, пріятелю мой, онѣзи челоуѣцы сж продали и душата и тѣлото си на инквизиціята.

— Тѣ са продаватъ на оногози, който наддаде, и азъ мож да вы увѣрихъ, че тѣ нема да отхвърлятъ предложението ми, и нито капка кръвъ ще са пролѣ.

Тѣй като са разговаряхъ, тѣ стигнахъ предъ една къща на която вратата похлопа донъ Родриго.

— Що правите? попыта го Естеванъ.

— Влѣзвамъ у дома ся, или подобрѣ у пріятеля си донъ Хименеса, който ми дава убѣжище; защото, «немамъ дѣ да си подслонѣхъ главата.» Елате, донъ Естеване; ще са разговоримъ и трима за нашыя планъ.

Като са отворихъ вратата, покачихъ са на първыя катъ, влѣзохъ въ станиѣ на младыя Араговецъ и го намѣрихъ самъ. Той са показа малко очуденъ при вида на Естевана.

— Донъ Хименесе, рече старецътъ, имамы найподирь достоинъ стюзникъ противъ инквизиціята. Донъ Естеванъ де Варгасъ е нашъ.

Хименесъ си подаде рѣката на младыя графъ.

— Нека прочее бждемъ пріатели, да съединимъ сърцата си и волятѣ си за светото туй дѣло.

— Извѣстихте ли донъ Карлоса, попыта Валеро.

— Той са намѣрва вече въ тъмницытѣ на инквизиціята,